

Slovenija i Hrvatska su bile priznate kao neovisne zemlje. Time je prestala postojati Jugoslavija. Slavlje u Ljubljani i Zagrebu, nezadovoljstvo u preostalom dijelu Jugoslavije. Dok je u Sloveniji priznanje dočekano u miru; u Hrvatskoj 15. siječanj 1992. godine je još vrijeme rata.

Najrazvijenija republika prethodne Jugoslavije ozbiljno i jedinstveno se je prihvatila posla konstruiranja nacionalne države. Ne napuštajući tekovine prethodnog sustava Slovenija je gradila tržišni model privređivanja svjesna svekolikih opasnosti naglog prijelaza s jednog na drugi saustav. U tome su «stari» kadrovi odigrali značajnu ulogu. Svi su bili državljani svoje novostvorene države. Razlike su postojale ali su one korištene kao poticaj bržim i učinkovitijim promjenama. Umjesto šok terapija pristupilo se je postepenom jačanju budžetskog ograničenja za sve sektore pa i za državu. Monetarna je politika izravno podržavala proces transformacije iz samoupravnog u tržišno gospodarstvo. Društveno se je vlasništvo čuvalo i pripremalo za istinsku privatizaciju. Sve u svemu Slovenija je primjer kako valja činiti.

Za razliku od Slovenije u Hrvatskoj se je krenulo od negacije svega prethodnog do stupnja stupidnosti. Ništa što je prehodilo novonastaloj državi nije bilo dobro. Najznačajniji kadrovi, ukoliko nisu promijenili odjela, marginarizirani su do neshvatljivosti. Prvi korak je bio transformacija društvenog u državno vlasništvo što me je osobno uvjerilo u potrebu vrmenske podjele poreza. Naime, transformacija društvenog u državno vlasništvo preko noći učinio je državu vlasnikom cjelokupnog društvenog bogatstva i otvorilo beskrajno maštovite modele privatizacije. Jasno ta i takva privatizacija nije mogla rezultirati dinamiziranjem privredne aktivnosti. Upravo suprotno – Hrvatska smanjuje svoj bruto domaći proizvod i predratnu razinu će doseći tek 2004. godine. Posebno je za istaknuti činjenica da sve do 1995. godine Hrvatska ima uravnoteženu platnu bilancu (sic!) usprkos ratnim razaranjima. Nakon 1994. godine pokrivenost uvoza izvozom se kontinuirano smanjuje. I tako dalje, i tako dalje.....

Danas Zagreb obilježava 15. siječnja 1992. U Hrvatskom narodnom kazalištu svira se Oda radosti da bar za trenutak građanstvo osijeti duh Europe. Istovremeno Slovenija uvodi euro kao definitivno sredstva plaćanja. U Zagrebu je predstavnik Europske unije u Sloveniji je cijela elita Europske unije. U Zagrebu se nadaju Europskoj uniji; Slovenija će za godinu dana presjedati Europskoj uniji. I opet: i tako dalje, i tako dalje....

Da li će sutra biti bolje? Teško je reći. Nije slučajno da predsjednik Mesić apelira na Vladu da usmjeri svu svoju energiju kako bi građani Hrvatske bolje živili. Nije slučajno da je predsjednik jasno rekao da stvaranje Hrvatske mora biti praćeno boljim i dostojanstvenijim životom i da je to obveza države prema svojim građanima bez obzira tko je na vlasti. Nisam siguran da su ga čuli. Nisam siguran niti da su ga slušali.

Danas malo svečanosti – sutra opet po starom. Takvi smo ti mi dragi moj čitaоче.

I to je to! – na žaslost